

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

ΝΟΥΜΑΣ ΡΟΥΜΕΣΤΑΝ

A'.
ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ

Εθεώρησε τὸ τυμπανίδιον, τὴν εἰς δ-
στοῦν ἐλέφαντόδοντος ἀπολήγουσαν
ράβδον του, ἔθαύμασε τὴν ἐλαφρότητα
τοῦ ὄργανου, τοῦ σωζομένου ἐν τῇ οἰκογε-
νείᾳ ἀπὸ δύο αἰώνων, οὐ δὲ κάρυνος κύλιν-
δρος ἐστολισμένος δι' ελαφρῶν γλυφῶν, στιλ-
πνός, λεπτεπισμένος, εὔηχος, ἐφαίνετο
ἀπαλυνθεὶς υπὸ τὴν ἐπίρειαν τοῦ χρόνου.
Ἵδιως ἔθαύμασε τὸν τρεῖς φέροντα δόπας
ἀφελῆ πλαγίαυλον τῶν ἀρχαίων τυμπα-
νιστῶν, εἰς ὃν δὲ Βαλμαζούρ ἐπανῆλθεν ἐκ
σεβασμοῦ πρὸς τὰ πάτρια, καὶ οὐ τὸν χει-
ρισμὸν εἶχε τελείως προσδικτυῆς διὰ τῆς
δεξιότητος κ' ἐπιμονῆς του. Οὐδὲν τὸ
συγκινητικώτερον τῆς μικρᾶς περὶ τῶν
ἄγωνων, τῆς νίκης του, ἀφήγησεώς του.

Αύτὸν μοῦ ἥρθε, ἔλεγεν ἐν τῇ ιδιορθούμῳ του διαλέκτῳ, αὐτὸν μοῦ ἥρθε μιὰ νύχτα, ἐκεῖ ποῦ ἀκούα κ' ἐψάλλε ταπεδόνι. Καὶ εἶπα μέσα μου: Πῶς, Βαλμαζούρ, μὲ μόνο τὸ λαϊμό του τὸ πουλί του καλοῦ Θεοῦ βγάνει δλους αὐτοὺς τοὺς σκοπούς· καὶ γ' αὐτὰ ποῦ κάνει ἐκεῖνο μὲ μιὰ τρύπα, δὲν φτάνουν εἰς ἑσὴ ἢ τρεῖς τρύπαις τοῦ αὐλοῦ σου;»

Ἐλάδει βραδέως, δι' ὥραιου τόνου πει-
στικοῦ καὶ πρόφου, μπδεμίαν ἔχων συναί-
σθησιν περὶ γελοίουν. Ἀλλὰ καὶ τίς θὰ
ἐτόλμα ύπὲ ἐμειδία πρὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ
τοῦ Νουμᾶ, τοῦ ὑψούντος τοὺς βραχίονας,
πλήντοντος χαμαὶ τοὺς πόδας μέχρι διαρ-
ρήξεως τοῦ δαπέδου τοῦ ἀναβάθρου; «Τιώ-
ραϊος! .. Τί καλλιτέχνης! ...»

καὶ, μετ' αὐτὸν ὁ δῆμαρχος, ὁ στρατάρχης, ὁ πρόεδρος Βεδαρρίδης, ὁ κύριος Ρουμαδάς, εἰς μέγας ἐργοστασιάρχης ζύθου τῆς Βωσαίρ, ἀντιπρόξενος ἐν Περού, συνεδφιγμένος ἐν ἀργυροτεύκτῳ στολῇ, ἄλλοι ἀκόμη οὓς παρέσυρε τοῦ βουλευτοῦ τὸ κύρος, ἐπαναλαμβάνοντας ἐπικροτοῦντες· «Τίκαλλιτέχνης! Παρόμοιον καὶ τὴν Ὁρτηνσίαν κατεῖχεν αἰσθημα, καὶ τὸ ἔξεδήλου μὲν τὴν ζέσιν τοῦ διαχυτικοῦ της χαρακτῆρος· «Ω! ναι, μέγας καλλιτέχνης...» ἐνῷ ἡ κυρία Ρουμεστᾶν ἐψιθύριζεν· «Ἄλλα ὅτα τὸν κάμπτενα παραθρονήσῃ, τὸν πτωχὸν νέον. Οὐδὲν δῆμως τὸ τοιούτο προεμπνύε τὸ γαλλινιον ὑφος τοῦ Βαλαμαζούρ, μὴ συγκινηθέντος καὶ δέ τε ἕκουσεν ἔτι τὸν Νουμᾶν ειπόντα αὐτῷ ἀποτόμως·

— Ἐλθὲ εἰς Παρισίους, νέε μου, θὰ κάμης εὐθὺς τὴν τύχην σου.

— "Ω! ή ἀδελφή μου ἀδύνατον νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ ὑπάγω, ἀπεκρίθη μειδιῶν.

‘Η μῆτηρ του είλεν πόδι αποθάνει. ’Εγν
μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς του ἐν
ὑποστατικῷ φέροντι τὸ Ιδιόν των ὄνομα
τρεῖς λευγας ἀπέχοντι τῆς ’Αψης, ἐπὶ τοῦ
ὅρμου τῆς Κορδόβης. ’Ο Πουμεστάν μεθ
ὅρκου διεβεβαίωσεν ὅτι θὰ ἐπήγαινε νό^τ
τὸν ἔβλεπε προτοῦ ἀναχωρήσῃ. Θὰ ωμί^λ
λει εἰς τοὺς οἰκείους του, πότε βέβαιος ὅ
τι θὰ ἔδιδε πέρος εἰς τὴν ὑπόθεσιν.

— Προσέρχομαι βοηθός σου, Νουμᾶ, εἰπε φωνὴ τις λεπτὴ δημισθέν του.

Ο Βαλμαζούρ ύπεκλιθη δίχως λέξιν νά-
έκφερη, ἐποίησε μεταβολὴν καὶ κατῆλθε
τὸν διὰ πλατέος τάππητος ἐπεστρωμέ-
νην κροπίδα, μὲ τὸν κύλινδρον εἰςχεῖρας,
εὐθυτενῆς τὸν κεφαλὴν, καὶ ἀποπνέων
τὸν ἐλαφρὸν ἔκλισιν τὸν χαρακτηρίζου-
σαν τὸν Προσηγκιανόν, φίλον τοῦ γυθμοῦ
καὶ τοῦ χοροῦ. Οἱ ἀναμένοντες αὐτὸν κά-
τω φίλοι τῷ θηλιδόν τὰς χεῖρας. Εἶτα
κραυγὴ τις ἡκούσθη: «Τὴν φαρανδό-
λαν! (*)» ἀπέραντος ὄχλοος διπλασια-
ζομένη ύπὸ τῆς ἀπηκήσεως τῶν θόλων,
τῶν παρόδων, δπόθεν ἐφαίνοντο πυγά-
ζουσαι αἱ διακεχυμέναι ἥδη ἀνὰ τὸ ὅμ-
φιθέατρον σκιὰ καὶ δρόσος. Πάραυτα ἑπε-
ριοχὴ τοῦ ἵπποδρομίου ἐπληρώθη, ἀλλ
ἐπληρώθη μέχρι διαφράγματος τῶν διαφραγ-
μάτων του ύπὸ σμήνους χωρικῶν, ύπὸ
συμφύρματος λευκῶν σαλίων τοῦ λαιμοῦ,
ἀνοικτοχρόων φορεμάτων, βελούδινων ται-
νιῶν ἐπὶ σκουφωμάτων ἐκ δαντελλῶν, ἐ-
σθήτων σειροποφόρων καὶ μαλλίνων ἐ-
πενδυτῶν.

'Επι τινι ἀνακρούσει τοῦ τυμπανίδιου, η πληθὺς αὐτὴν ἐτέθη εἰς τάξιν, ἐξετυλιχθεὶς εἰς κύκλους, μὲ τὴν κυνήμην προτατμένην, τὰς χεῖρας σύνυνωμένας. Εἰς θρυλλισμός τοῦ αὐλοῦ ἔθηκεν εἰς κύμασιν δὲν τὸ ἀμφιθέατρον, καὶ ἡ φαρον δὲλα ἀγομένην παρὰ νεανίου τῆς Βαρβαντάνης, τοῦ τόπου τῶν περιφήμων χορευτῶν, ἐτέθη εἰς κίνησιν βραδέως, ἐξελίσσονται τοὺς δακτυλίους της, βαδίζουσα δικέδον βῆμα σημεωτόν, πληρούσσον θορύβου συγκεκυμένου, διαθρύψεως ἐσθῆτῶν καὶ ἀναπνοῶν, τὴν ὑπερομεγέθη διπλὸν τοῦ κοιλῶματος εἰς ὃ κατὰ μικρὸν ἔξην φανίζετο. Οἱ Βαλμαζούρι παρηκολούθει διὰ βῆματος ἰσοχρόνου, ἐπισήμου, ὅθει ἐπειδὴ τῇ πορείᾳ του διὰ τοῦ γόνατος τὸ χονδρόν του τυμπανίδιον καὶ ἔπαιζεν ἴσχυρότερον ἐφ' ὅσον ὁ συμπαγῆς τοῦ ἀμφιθέατρου σωρός, πύμικερυμένος ὑπὸ τοῦ θάμβοτῆς κυανῆς τοῦ λυκανυοῦς κόνεως περιειλίσθετο δύμοιος πρὸς καλαμίσκους νύματος χρυσοῦ καὶ μεταξίνου.

— Ἰδέτε ἐπάνω ἑκεῖ εἰπεν αἰψυνης ὁ Ρουμεστάν.

‘**Τ**ότε ἡ μεταξὺ τῶν θόλων τοῦ πρώτου δρόφου ἀναψιουμένην κεφαλὴν τοῦ χοροῦ, ἐφ ὁ τυμπανιστής καὶ οἱ τελειταῖοι χορευταὶ ἐβημάτιζον ἔτι ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ. Καθ' ὅδον ὁ κύκλος ηὔρυνετο παρ' ὅλων ὅδοι παρεσύροντο ὑπὸ τῆς γοντείας τοῦ ρυθμοῦ. Καὶ τίς ἐκ τῶν Προδηγιανῶν αὐτῶν θὰ ηδύνατο ν' ἀνθίστατο εἰς τὸ μαγικὸν πλαγίαυλον τοῦ Βαλμαζούρ; Ἡ κούτεο, μεμιγμένος πρὸς τοὺς πήχους τοῦ τυμπανίδιου, εἰς ὅλους ταύτοχρόνως τοὺς δρόφους, διαπερῶν τὰς πίνεωγμένας ὄπαδας καὶ τὰ δικτυωτά, κυριαρχῶν τῶν ἐπιψυχῆς εἰσερχονταί τοῦ πλήθους. Καὶ ἡ φαρανδόλα ἀνήρχετο, ἀνήρχετο, ἔψθανε μέχρι τῶν ὑψηλοτέρων στοῶν ἃς ὁ πλίος ἐπλατύσιον ἔτι διὰ φωτὸς ὑποξάνθου. Ἡ ἀπειρονοεξέλιξις τῶν σκιρτῶντων χορευτῶν διέγραφεν πᾶν ἀνά τοὺς ὑψηλούς θολωτούς δρόμους τῶν πέριξ, ἐν ταῖς κλαιαραῖς πνοαῖς τοῦ ἐσπερινοῦ τούτου λυκαυγοῦς τοῦ

Ιουλίου, παρέλασιν λεπτῶν σκιαγραφίων,
ἐνεψύχου ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου Λιθου ἐν τῶν
ἀναγλύφων ἑκείνων ἀποτυπωμάτων ἀτι-
να σώζονται ἐν ἐφθαρμέναις προσόψεσι
ναῶν.

Κάτω, ἐν τῷ ἐρημῳθέντι ἀμφιθεάτρῳ,
—διότι ἀπεσύροντο καὶ ὁ χορὸς προσελάμ-
βανε μείζονα μεγαλοπρέπειαν ὑπεράνω
τῶν κενῶν βαθμίδων, — ὁ καλὸς Νουμᾶς
ἡρώτα τὴν σύζυγόν του, σίτην αὐτῇ
μικρὸν πλεκτὸν ἐπινώτιν χάριν προφύ-
λαξεως ἀπὸ τῆς ἐσπερινῆς δρόσου:

— Δὲν εἶνε ωραῖον, ιδέ;.. Δὲν εἶνε ωραῖον;..

— Ὡραιότατον, εἶπεν ἡ Παρισινή, ἀνακινουμένη πότε μέχρι μυχαιτάτων τῆς καλλιτέχνιδος φύσεώς της.

Καὶ ὁ μέγας ἀνὴρ τῆς Ἀψίς ἐφάνη πολὺ μᾶλλον ὑπερήφανος διὰ τὸν ἐπιδοκιμασίαν αὐτὴν οὐδὲ διὰ τὰς θυροβόλων εἰς ἐνδείξεις ἐκτιμήσεως δι' ὧν ἐπὶ δύο ὅδοις ὁρατούσης.

Η ΕΤΕΡΑ ΟΨΙΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΝΔΡΟΣ
‘Ο Νουμᾶς Ρουμεστάν είχεν εικοσι καὶ δύο ἔτη ὅτε ἐν Παρισίοις ἐπεράτωσε τὰ ἐν Αἴξ ἀρξάμενα νομικά του. Ἡτο ἐν ἑκείνῃ τῇ ἐποχῇ νέος καλός, εὐχαρις, θωρυβώδης, αἰματώδης, μὲν ὥραιούς ὁθολαμούνς καστανούς μὴ προέχοντας τῆς κεφαλῆς, μὲν κόμην μαύρην, βοστρυχώδην, καλύπτουσαν δίκην σκούφου τὸ θυμόν τοῦ μετώπου του. Κύδ' ἵχνος ιδέας, φιλοδόξου πόθου, ὑπὸ τὴν κατακτητικὴν σιδύραν. Ἀλλοθής σπουδαστῆς τοῦ Αἴξ, δεξιώτατος περὶ τὸ σφαιρίζειν, καὶ μὴ ἔχων ἀνταγωνιστὴν εἰς τὸ νὰ πίνῃ φιάλην καμπανίτου χωρὶς νὰ θίγῃ τὰ χείλη τοῦ κυπέλλου, πλανῶμενος μέχρι τρίτης πρωινῆς ὥρας εἰς τὰς λεωφόρους τῆς γηραιᾶς ἀριστοκρατικῆς καὶ βουλευτικῆς πόλεως, ἀλλὰ δι' οὐδὲν ἐνδιαφερόμενος, οὐδέποτε ἀνοιγων ἐφημερίδα ή βιβλίον, ἐμφερούμενος ὑπὸ τῆς ἀνοίας τοῦ ἐπαρχώτου, τοῦ ψοῦντος διὰ τὰ πάντα τοὺς ὄμους καὶ προβάλλοντος τὴν ἄγνοιάν του ὑπὸ τῆς πρόσχημα χονδροειδούς καλαισθοδίας.

Ἐν λατινικῇ συνοικίᾳ τὸν ἔχωγόννυν
σεν δόλιγον· οὐδὲν ἐν τούτοις εἶχε τί^τ
ἰδιάζον. Ὡς δὲν του οἱ συμπατριῶ-
ται, δὲ Νουμᾶς ἐσύχναζεν, ἀπὸ τῆς ἀφίξεω^τ
του, εἰς τὸ καφεῖν Μάλιμου, ψυπλὸν κα-
θορυβόδες παράπυμα, μὲν τὰς ὑέλους τῶν
παραθύρων προσβαλλούσας ἐν τρισὶ σειραῖς
δημοίας πρός τὰς προθήκας μαγαζείον
νεωτερισμῶν, εἰς τὴν καμπάνη τῆς ὁδοῦ
Κλιβάνου Ἀγίου Γερμανοῦ, ἣν ἐπλήγοι
ἐκ τοῦ θορύβου τῶν σφαιριστηρίων το-
καὶ τῶν παταγωδῶν φωνασκιῶν πελατεία-
καννιβάλων. "Ολη ἡ Μεσημβρινὴ Γαλ-
λία ἀνέθαλλεν ἐκεῖ, ἐν ταῖς διαβόροι-
αὐτῆς ἀπόψεσιν. Ὑγασκωνικὴ Μεσημβρία
ἡ Προσηγκιανή, ἡ τῶν Βορδιγάλλων, τῆς
Τολώσης, τῆς Μασσαλίας, ἡ περιγούσθι-
νη Μεσημβρία, ἡ ὠδερνιακὴ καὶ ἡ πυρη-
ναϊκὴ, ὄνδυματα εἰς ας, εἰς ους, εἰς ακ-
λαμπρόνχα, βροντόφωνα καὶ βάρβαρα, Ἐπ-
τσεβερρῆς, Τερμιναρίας, Βενταβούλεκ, Λα-
βουλένεν, ὄνδυματα ἐκπεμπόμενα δίκη-
βολῶν ὅπλου ἡ δίκην ὑπονόμου ἐκρη-

(*) Χορὸς τῆς Μετημοσιεῦσης Γαλλίας.

γνύμενα, ἐν ἀγρίῳ τονισμῷ. Καὶ ὅποιαι ἐκρήξεις φωνῶν, χάριν ἀπλῆς αἰτίσεως ἡμίσεος κυπέλλου, ὅποῖς πάταγος χονδροειδῶν γελάτων δμοιος μὲ καταρρέον ἄμάξιον λίθων, ὅποιαι γενειάδες γιγάντειοι, δασύταται, δλόμαυροι, γενειάδες ἀπωθοῦσαι τὸ ξυράφιον, ἀνερριχῶντο μέχρις ὁβθαλμῶν, συνήντων τὰς ὁφρύς, προεβαλλόντες ἐν βοστρύχοις τρινὸς καὶ τῶν ἀτων, χωρὶς ἐντούτοις νὰ κατορθῶσιν' ἀποκρύπτωσι τὸ νεαρόν, τὸ ἀγνόν, τῶν ὅπισθεν τοιούτων φυτειῶν ἥψαντος μένων ἀγαθῶν αὐτῶν καὶ ἀφελῶν δψεων.

Μετὰ τὰς παραδόσεις, ἃς ἐπιμελῶς παρηκολούθουν, δλοι αὐτοὶ οἱ σπουδασταὶ διηρχούντο τὸ ἐπίλοιπον τοῦ καιροῦ των εἰς τοῦ Μάλμου, συνερχόμενοι κατ' ἐπαρχίας, ἐνορίας, τριγύρω τραπεζίων μακρὸς ἀριθμούντων ἔτη καὶ διών τὰ μάρμαρα ἑψαντοντο τηροῦντα τι ἐκ τῆς τραχύτητος τῶν πελατῶν των, ως τὰ σχολικὰ θρονία διατηροῦσι τὰ ἐπ' αὐτῶν διά μαχαιριδιῶν τῶν μαθητῶν κεχαραγμένα ὄνδρα.

Ολίγαι γυναικες ἐν τῇ συναθροίσει αὐτῇ. Δύο μόλις ἡ τρεῖς ἀνὰ ἔκαστον δρόφον, πτωχαὶ κόραι ἃς οἱ ἐροσταὶ των ἐπονειδίστων ἥγον ἐκεῖ, καὶ αἵτινες διηρχούντο τὸν ἐσπέραν παρ' αὐτοῖς, πρὸ τίνος κυπέλλου, κλίνουσαι ἐπὶ τῶν μεγάλων σχεδιαγραφῶν τῶν εἰκονογραφημένων ἐφημερίδων, ἄφωνοι καὶ ἐκτετοπισμέναι ἐν μέσῳ τῆς μεσημβρινῆς νεολαίας, τῆς μαθούσης παιδιόθεν νὰ περιφρονῇ τὸ γυναικολόδιον. Ερωμένας, ἔι μὰ τὴν πίστιν των, ἐγγνωρίζον ποῦ νὰ τὰς εὔρισκον, τὴν νύκτα, ἡ τῶρα ἀμέσως, ἀλλ' ὅχι διά πολὺ. Τὰ ἐδέσματα τῶν πολυτελῶν δεπνῶν δὲν τοὺς εἰσῆγον εἰς πειρασμόν. Πολὺ μᾶλλον προετίμων νὰ κάθηνται εἰς τοῦ Μάλμου, νὰ διμιῶσι τὴν ἐπαρχιακήν των διάλεκτον, νὰ ἔχωσιν ως δρια ἐν τῷ δρομολογίῳ των τὸ καφεῖον, τὴν σχολὴν καὶ τὸ ἐστιατόριον. Εάν ποτε διηρχούντο τὰς γεφύρας, τὸ ἐπραττον χάριν μεταβάσεως εἰς τὸ Γαλλικὸν Θέατρον ἐσπέραν τινὰ παραστάσεως δράματος, δύντες γενεά ἐξ αἵματος κλασικῆς μετέβαινον ἀνὰ διμήλους, κραυγάζοντες καθ' ὅδον λίαν ὑψηλοφώνως, περιδεεῖς ὀλίγον κατὰ βάθος, καὶ ἐπέστρεφον κατηφεῖς, ἐπτομένοι, μὲ ὄφθαλμοὺς ἐσκοτισμένους ὑπὸ κλασικοῦ κονιορτοῦ, διὰ νὰ παίξωσι μίαν ἀκόμη παρτίδα ἢ ὑπὸ τὸ ἡμίφων τοῦ ἀεριόφωτος, δησθεν τῶν κλειστῶν θύριδων. Κατὰ καιροὺς, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἐξετάσεων, αὐτοσχέδιον τὶ συμπόσιον δίζεχεν ἀνὰ τὸ καφεῖον δομὰς δψων, τυρῶν τοῦ βουνοῦ δζόντων καὶ ἐν ἀποσυνθέσει ἐπὶ τῶν ὑποκυάνων τῶν χαρτίων. "Ἐπειτα, ὁ νέος πτυχιοῦχος ἀφήρει τοῦ στόματος τὴν φέρουσαν τὸν ἀρχικά του στοιχεῖα πίπαν αὐτοῦ καὶ ἀπήρχετο, συμβολαιογράφος ἡ ἀντεισαγγελεύς, ἐν τίνι μεμαρκυρισμένῳ χωριδίῳ πέραν τοῦ λείγνηρος ήνα διηγῆται ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του περὶ Παρισίων οὓς ἐνόμιζεν ὅτι ἐγνώριζε καὶ ἐνθα οὐδέποτε εἶχεν εἰσέλθει.

"Ἐν τῇ ξηρᾷ αὐτῇ δμηγύρει, ὁ Νουμᾶς εύκόλως ἐγένετο ἀετός. Ἐν ἀρχῇ ἐκράγαζε δυνατάτερον τῶν ἀλλῶν, εἴτα ὑπέροχόν τι πλεονέκτημα, ἡ καὶ ιδιορρυθμία ἔστω, προσδέωκεν ίδιάζον ἐν αὐτῷ

διακριτικόν, ἡ ζωηροτάτη πρὸς τὴν μουσικὴν κλίσις του. Δις ἡ τρίς τῆς ἐβδομάδος ἐπλήρωνεν εἰσιτήριον πλατείας ἐν τῷ Μελοδράματι ἡ τῷ Ἰταλικῷ, ἐπανήγετο ἔχων τὸ στόμα πληρες ἀσμάτων, μεγάλων στροφῶν ἃς ἑψαλλε διὰ λαρυγγώδους φωνῆς ἀρκετον νοστίμου, δλως ἀνυπότακτου. Οτε ἐνεφανίσετο εἰς τοῦ Μάλμου, ἐν φ προύχωρει θεατρικῶς διὰ μέσου τῶν τραπεζῶν τονίζων Ιταλικήν τινα ἐπιδόν, ἀλλαλαγμοι χαρᾶς πανταχόθεν τὸν ὑπεδέχοντο: «α! καλλιτέχνη!..» καὶ, ως εἰς ὅμπηρεις ὅχλου, ἡ λεξις ἐγέννα θωπευτικήν περιέργειαν ἐν τοῖς βλέμμασι τῶν γυναικῶν, δειγματα φθονερᾶς εἰρωνίας ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν ἀνδρῶν. Ἡ περι τέχνης ἡμην αὐτὴ τῷ ἀπέδη μετέπειτα ἐπωφελῆς εἰς τὴν ισχύν, εἰς τὰς ὑποθέσεις. Τὴν σύμερον ἔτι ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ οὐδέποτε παρουσιάζεται καλλιτεχνικόν τι ζητημα, σχέδιον περὶ λαϊκούμελοδράματος, περὶ μεταρρυθμίσεων εἰς τὰς ἐκθέσεις τῆς ζωγραφικῆς, χωρὶς τοῦ Ρουμεστάν τὸ δόνομα νὰ κατέχῃ τὴν πρώτην θέσιν. Τοῦτο ὄφειλεται εἰς τὰς ἀστέρας ἃς διῆλθεν ἐν τοῖς ψικοῖς θεάτροις. "Ἐκεὶ ἀπέκτησε τὴν ἐμβριθείαν, τοὺς θεατρικοὺς τρόπους, καὶ τὴν ἡμικλινῆ στάσιν ἦν εἰχε συνειθίσει νὰ λαμβάνῃ δσάκις ώμιδει πρὸς τὴν γυναικα τοῦ λογιστηρίου, δι' ἦν οἱ σύντροφοι του καταμαγευμένοι ἀνεφώνουν. «Ὦ! σοῦ εἶνε δὰ αὐτὸς ὁ Νουμᾶς!»

"Ἐν τῇ ὅχλῳ ἡ αὐτὴ τὸν παρηκολούθει ἐλευθεριότης, πιτελῶς παρεσκευασμένος, διότι ἡ δοκινρός, ἐχθρὸς τῆς ἐργασίας καὶ τῆς μονάδεως, ἐδίδει ἐξετάσεις ἀρκούντως λαμπράς, χάρις εἰς τὴν τόλμην του, τὴν μεσημβρινήν του πανουργίαν, δι' ἓς ἐγνώριζε πάντοτε ν' ἀνακαλύπτῃ τὸ τρωτὸν μέρος τῆς ματαιοδοξίας ἐκάστου καθηγητοῦ. "Ἐπειτα ἡ τόδον ἐλευθερίος, τὸ δόνομον ἀξιαγάπτος του δψις τὸν ἐξυπιρέτει, καὶ δὲ εὐτυχῆς αὐτὸς ἀστήρ ἐφώτιζε πρὸ αὐτοῦ τὴν πορείαν του.

"Ἄμα γενόμενον δικηγόρον, οἱ γονεῖς του τὸν μετεάλεσαν, διότι τὸ μικρὸν χορῆγμα δὲ τῷ παρείχον τοῖς ἐστοίχιζε σκληρὰς στερήσεις. "Ἄλλ' ἡ ιδέα περὶ ἐγκαταστάσεως εἰς "Ἄψην, τὴν εἰς κονιορτὸν καταφρέουσαν ἐπὶ τῶν ἀρχαίων τῆς ἐρεπίων νεκρῶν αὐτὴν πόλιν, τὸ μονότονον καὶ διπνεκῶς στερεότυπον τοῦ ἐκεῖ βίου καὶ αἱ περὶ μεδοτοίχων ἀγορεύσεις, οὐδὲν εἶχον τὸ θίγον τὴν ἀδριστὸν φιλόδοξον τάσιν ἦν δὲ προσηγκιανός ἐνδομένως ἡ οὐθάνετο πρὸς τὴν κίνησιν καὶ τὸ πνεῦμα τῶν Παρισίων. Μόλις καὶ μετὰ βίας ἐπέτυχε διετὴ παράτασιν τῆς διαμονῆς του χάριν τῶν διὰ τὴν ἀδειαν τοῦ δικηγορεῖν ἐξετάσεων, καὶ παρελθόντων καὶ αὐτῶν τῶν δύο ἔτῶν, καὶ ἦν στιγμὴν ἐλάμβανεν ἀμετάκλητον ἐντολὴν περὶ ἐπανόδου εἰς τὰ ίδια, συνήντησε παρὰ τῇ δουκίσση Σάντα Λοννίνου, ἐν τίνι τῶν μουσικῶν της ἐσπερίδων, εἰς ἃς τὸν ἥγον ἦν νόστιμος του φωνὴ καὶ αἱ λυρικαὶ του σχέσεις, τὸν Στινέ, τὸν μέγαν Σανιέ, τὸν νομιμόδρονα δικηγόρον, ἀδελφὸν τῆς δουκίσσης καὶ ἀκάδηκτον μελομανῆ, ὃν κατέθελε διὰ τῆς λαμπρῶς ἀντιτιθεμένης πρὸς τὴν κοδμικήν μονοτονίαν ζέσεώς του, καὶ διὰ τοῦ

πρὸς τὸν Μόζαρτ ἐνθουσιασμοῦ του. "Ο Σανιέ προσπνέχθη νὰ τὸν λάβῃ παρ' εἰατῷ ως τέταρτον γραμματέα. "Η ἀμοιβὴ ἡδονὴ δούμαντος ἀλλ' ἡτο τὸ πρῶτον δικηγορικὸν γραφεῖον τῶν Παρισίων, καὶ θὰ συνῆπτεν ἐκεῖ γνωσμίας πρὸς τὸ προάστειον τοῦ Αγίου Γερμανοῦ, πρὸς τὴν Βουλήν. "Ατυχῶς, ὁ πατήρ Ρουμεστάν ἐπέμενε νὰ τῷ ἀποκόρψῃ τὸ ἐπίδομα, πειρώμενος οὕτω νὰ ἐπαναφέρῃ διὰ τῆς πεινῆς εἰς τὰ ίδια τὸν μονογενῆ του υἱόν, εἰκοδαεξατῆ δικηγόρον, ἐνύλικα πλέον ήνα κερδίζῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Τότε δὲ καθεπώλης Μάλμος ἐπενέβη.

Εἰς τύπος, ὁ Μάλμος αὐτὸς, πόλυσαρκος ἀνὴρ ἀσθματικὸς καὶ ωχρός, δστις, ἀπὸ ἀπλοῦ υπηρέτου καφείου, είχε καταστῆ ὁ ιδιοκτήτης ἐνός τῶν μεγαλειτέρων καταστημάτων τῶν Παρισίων διὰ τῆς πιτσίσεως καὶ τοῦ τόκου. Τὸ πάλαι προκατέβαλλεν εἰς τοὺς σπουδαστὰς τὸ χρῆμα τοῦ μηνός των, δὲ τῷ ἀνταπεδίδον εἰς τὸ τριπλοῦν δμα τὰ χορηγήματα ἔφθανον. Μόλις ἀναγινώσκων, ἀγνοῶ τὴν γραφήν, σημειών τὰ δανεισθέντα κερμάτια δι' ἐγκοπῶν επὶ ξύλου, ως εἶδε πράττοντας τοὺς συμπατριώτας του ἀρτοποιοὺς τῆς Λιυνός, οὐδέποτε πειρεπλέκετο εἰς τοὺς λογαριασμούς του, καὶ, πρὸ πάντων, δὲν ἐτοποθέτει τὸ χρῆμα του ἀκαταλλήλως. "Αργότερον, γενόμενος πλούσιος, προστάμενος τοῦ οίκου ἐνθα ἐπὶ δεκαπενταετίαν ἐφόρει ποδιάν, ἐτελειοποίησε τὸ ἐμπόριον του, τὸ θηικεν δλον εἰς τὴν πιτσίσην, πίστωσιν ἀπειροτίστον ἀφίουσαν κενά, ἐν τέλει τῆς ἡμέρας, τὰ τρία τοῦ καφείου λογιστηρία, συσδωρεύουσαν ὅμως ἀτελευτήτους στήλας ποτῶν καὶ καθέδων, ἐπὶ τῶν φανατικῶν κρατουμένων βιβλίων διὰ τῶν πενταπλεύρων τούτων γραψίδων, τῶν τρόσην χαιρουσῶν ὑπόδηψιν παρά τῷ παριστίνῳ ἐμπορίῳ.

Τὸ σύστημα τοῦ ἀνθρωπίσκου ἡτο ἀπλοῦν: δψινεν ἐλεύθερα εἰς τὸν σπουδαστὴν τὰ χρῆματα του, καὶ τῷ ἐπίστωνε τὰ γεύματα, τὰ ποτά, εἰς τίνας μάλιστα προνομιούχους καὶ θάλαμον ἐν τῇ οἰκίᾳ. Καθ' δλον τὸ διάστημα τῶν σπουδῶν, δὲν ἐζήτει λεπτόν, δψινεν ν' ἀναμένῃ τὰ κέρδη ἀπὸ σημαντικῶν ποδῶν. "Άλλα δὲν τὸ ἐπραττεν ἀπροσέκτως, ἀνευ ἐπαγρυπνήσεως. "Ομάλμος ἐδαπάνα δύο τοῦ οίκους μηνας εἰς περιοδείαν ἀνὰ τὴν ἐπαρχίαν, ἐνθα ἐλάμβανε πληροφορίας περὶ τῆς ὑγείας τῶν γονέων, περὶ τῆς εύπορίας τῶν οἰκογενειῶν. Τὸ δόθμα του τὸν κατεκυρίευενεν δηνερριχτό ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων ἡ κατεκυρίετο διὰ τῶν κατωφερειῶν. "Εθεᾶτο πειριθεμένος, ποδαργός καὶ μιστηριώδης, μὲ δύσπιστον τὸ βλέμμα ὑπὸ βαρείας ἀρχαίου νυκτερινοῦ θεράποντος βλεφαρίδας, διὰ μέσου τῶν ἀθανῶν κωμοπόλεων παρέμενε δύο ἡμέρας, ἐπεσκέπτετο τὸν συμβολαιογράφον καὶ τὸν δικηγορικὸν κλητῆρα, ἐπεθεώρει τὴν οἰκίαν ἢ τὸ ἐργοστήριον τοῦ πελάτου, είτα οὐδὲν πικουέ τις περὶ αὐτοῦ.

"Ο, ει εν "Αψη ἐπληροφορήθη τῷ παρέσχε πληρὸν ἐπὶ τοῦ Ρουμεστάν ἐμπιστοσύνην. "Ο πατήρ, ἀρχαῖος νυματουργός, καταστραφεῖς ὑπὸ ἐπιχειρήσεων καὶ ἀτυχῶν ἐφευρέσεων, εῖπον λιτῶς διὰ τοῦ μισθοῦ

δὸν ἀπελάμβανεν ἐκ τίνος θέσεως· ἀλλ' ἡ ἀδελφὴ του, ἡ κυρία Πορτάλ, ἀτεκνος χήρα πλουσίου ἀρχοντος, ἔμελε νὰ ἐγκαταλίπῃ ὅλα αὐτῆς τὰ ὑπάρχοντα εἰς τὸν ἀνεψιόν της. Οὕτω, ὁ Μάλιμος ἐπέμεινε νὰ τὸν κρατήσῃ ἐν Παρισίοις. «Εἰσέλθετε εἰς τοῦ Σανιές... Θὰ σᾶς βοηθήσω.»

[Ἐπειτα: συνέχεια.]

Μετάφρασις Κ. I. Πρασσᾶ.

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΦΩΙΣΕΟΣ

Kαὶ ὀλίγας ἔτι ὥρας πρὸ τῆς μεγάλους ἐπιστημονικῆς ἐπαναστάσεως, τὴν ὁποίαν ἐκήρυξε μία ὀλιγοσέλιδος ἀνακοίνωσις τοῦ Κώχ καὶ τὴν ὁποίαν διελάλησεν ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης παγκόσμιος κραυγὴ ἀνακούφισεως καὶ θριάμβου, καὶ ὀλίγας ἔτι ὥρας προτοῦ λαλήσῃ τὸ στόμα τοῦ Τεύτονος σοφοῦ, αἱ ὀλίγαι λέξεις δι' ὧν ἐπιγράφουμεν τὰς γραμμάς ταύτας ἀνῆκον εἰς τὰ στόματα τῶν ἀγυρτῶν καὶ τῶν γοντῶν. Ἡ ἐπιστήμη ἐσταύρουν ἐν ἀπογνώσει τὰς κείρας πρὸ τοῦ ἀπαίσιου ἔχθροῦ καὶ αἱ ἐλπίδες αὐτῆς ἐστρέφοντο εἰς τὸ ἀπώτατον μέλλον οὐχὶ δινευ δυσπιστίας καὶ δισταγμῶν.

Ἡ κοινωνικὴ ιστορία τῆς φθίσεως εἶνε οἷμοι! γνωστοτάτη. Μᾶς τὴν διηγήθησαν τὰ πελιδνά κείλη τόσων προσφιλῶν ὑπάρχεων, ἡ ἔντονα φήση καὶ τὰ πορφυρᾶ μῆλα τόσων ἀτυχῶν ἀδελφῶν, οἵτινες ἐσύρθησαν μὲ τὸ εἰρον μειδίαμα τῆς ἐλπίδος πρὸς τὸ μνῆμα· μᾶς τὴν διηγήθησαν τόσα μεγάλα καταστροφαί, τὰ σφραγίσθεντα κείλη τόσων ἀπόδνων, αἱ δεσμευθεῖσαι διὰ παντὸς κεῖρες τόσων ἐργατῶν τῆς προσόδου· μᾶς τὴν διηγήθησαν αἱ δύο ἀπαίσια ἐριννεῖς τῆς ζωῆς, ἡ Ὁρφανεία καὶ ἡ Χρεία.

Ἄλλ' ἡ ἐπιστημονικὴ ιστορία τῆς φυματιώσεως δὲν εἶνε ἐπίσης γνωστή. Οἱ μακροὶ τῆς ἐπιστήμης ἀγῶνες, αἱ σκληραὶ ἀγρυπνίαι τῶν ιεροφαντῶν αὐτῆς, ἡ ἐπὶ τοῦ φακοῦ τοῦ μικροσκοπίου, αἱ συνεχεῖς ἀπογονοτεύσεις αἱ στέψαδαι δῶλους τοὺς ἀγῶνας τούτους καὶ στομάσασι πρὸς νέας ἐρεύνας, ἀντὶ νὰ ἐνδειπέρωσι τὸν ἀπελπισμὸν καὶ τὴν ἀδράνειαν, ταῦτα πάντα μόνον εἰς ὀλίγους εἶνε γνωστά· τοὺς παρακολουθοῦντας τὴν ιστορίαν τῆς εὐεργετικῆς ἐπιστήμης, ἡτὶς ἐπλήρωσε τὸν αἰώνα μας, τῆς ἐπιστήμης ἡτὶς κατὰ τὸν Δωδεκάνεσον κατὰ τοὺς κρόνους ἡμῶν ὡς ὑστάτη ἴερεια, ὑπάτη ἐλπίς, ἀκατανίκητος δειδιδασμονία!

Ἐάν ἀναζητήσωμεν ἐν τῇ ιστορίᾳ τῆς ιατρικῆς τὸν πρῶτον καταθέσαντα τὰς βάσεις τῆς ἐξ ἀσφαλοῦς ἀπόλεως μελέτης τῆς φυματιώσεως, ἀνευρίσκομεν τὸν ἀδάνατον Λαενέκ, ὃστις παρουσίασε τὴν ἐντελεσθέαν καὶ μᾶλλον ἀπικριθωμένην εἰκόνα αὐτῆς. Ἀλλὰ τὸ μέγα ζῆτημα, τὸ ζῆτημα τῆς φύσεως τῆς ἀπαίσιας νόσου επὶ μακρὸν ἔτι ὑπῆρξεν ἀντικείμενον ἀγόνων συζητήσεων. Πρῶτος ὁ Βιλεμέν, καὶ δύναται νάξιση τὸν τίτλον τοῦ προδρόμου τοῦ Τεύτονος καθηγητοῦ, πρῶτος αὐτὸς ἐν

τει 1865, ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν Ἱατρικὴν Ἀκαδημίαν τῶν Παρισίων θεωρίαν, ἥτις ἀνέτρεψε πάσας τὰς ἐπικρατούσας περὶ φυματιώσεως ἰδέας. Διὰ πολυαριθμών πειραμάτων ἀπέδειξεν ὁ Βιλεμέν ὅτι ἡ φυματιώσεως εἶναι νόσος λοιμώδης, μιασματικὴς καὶ ἐν οφθαλμίσι μοσ. «Κατὰ συνέπειαν ἡ φυματιώσεως—ἐλέγεν ὁ Βιλεμέν—ἀναπτύσσεται καὶ μεταδίδεται ὑπὸ τὰς συνθήκας, τὰς κοινὰς εἰς τὰς ζυμωτικὰς ἀναλογίας πρὸς τὴν σιφιλίδα». Ἡ θεωρία αὕτη εἴρεται πολλούς τούς πιστούς, τὰ πολλαπλασισθέντα δὲ εἰς ὅλα τὰ ἐπιστημονικὰ κέντρα πειράματα ἐπεσφράγισαν τὴν θεωρίαν τοῦ Βιλεμέν. «Ἐκτοτε τὸ πεδίον τῆς ἐπιστημονικῆς σφράγευνης μετετέθη δρόπν ἐπὶ ἀσφαλῶν βάσεων, ἐφ' ὃν βαδίσασα ἡ σύγχρονος ἐπιστήμη, προσήγαγεν ὡς καρπὸν προσδοκώμενον συνεχῶν ἀγώνων τὴν μεγάλην ἀνακάλυψην τοῦ Κώχ.» Οντως, τεθείσης τῆς ἀρχῆς περὶ τῆς φυματιώσεως καὶ μεταδοτικῆς φύσεως τῆς φυματιώσεως περὶ τῆς φυματιώσεως, ἀπελείπετο ὁ ἀνακάλυψης τοῦ αἰτίου, τοῦ παρασίτου, τοῦ μικροβίου αὐτῆς. «Ο Παστέρ θιά τῶν μικροβιολογικῶν του ἐρευνῶν εἶχεν ὕδη ἀνοίξη νέους δρίζοντας ἐπιστημονικούς καὶ ὁ Κώχ, κατὰ τὸν Μάιον τοῦ 1882, ἀνεκάλυψε τὸν βάκτερον τῆς φυματιώσεως. Ἐν βῆμα ὑπελείπετο ἔτι πρὸ τὴν θεραπείαν τῆς ἀπαίσιας νόσου, τῆς ὁποίας ὁ ὑπουργὸς παραγωγὸς εἶχε δεσμευθῆν ὕδη ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης, καὶ τὸ βῆμα τοῦτο ἐπετελέσθη κατὰ τὰς ὑμέρας ταύτας, ἵνα διαψεύσῃ τὸν μέγαν Ζακκού, ἀναφέροντα ἐν τῷ συνεδρίῳ τῆς Κοπεγχάγης (1884) ὅτι ἡ ἀνακάλυψης τοῦ βακτηλίου κατ' οὐδὲν εὐηργέτησε τὴν θεραπευτικήν τῆς πνευμονικῆς φθίσεως.

Ἄς απαντήσῃς ὅποι ὁ πρὸς τὴν πρωστικὴν πρωτεύουσαν συνωστιζόμενος ιατρικὸς κόσμος, ἀς ἀπαντήσῃς ὁ ἐσθμὸς τῶν πρὸς τὸ ἐργαστήριον τοῦ δοφοῦ ἐστραμμένων ἐκπλήκτων ἐπιστημόνων, πανταχόθεν τῆς γῆς, καὶ ὁ θόρυβος ὁ συγκλονίζων τὴν πάσχουσαν καὶ ἀναθαρρουσαν ἀνθρωπότητα. Τὰ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ περιωνύμου φαρμακού—λύμφης ἡ φαρμακευτικῆς οὐδίας ἀδηλον—πρὸς δικτύων ἐπὶ τέλους μετὰ τὴν δοκιμασίαν ὕλων τῶν φυτικῶν καὶ μεταλλικῶν οὖσιών ὁ Κώχ, τὰ ἐπὶ τῶν ζώων πειραμάτα τούς, τελευταῖον δὲ καὶ τὰ ἐπὶ πασχόντων τῶν μεγαλειτέρων τοῦ Βερολίνου καὶ τῆς Βιέννης κλινικῶν, φυματιώντων παντὸς εἰδούς καὶ παντὸς σταδίου, φυματιών τὰ δοτά, τοὺς πνεύμονας, τοὺς ἀδένας, τὸ ὄφρυ, δὲν εἶνε πλέον κτῆμα τῶν ειδικῶν μόνων. Οἱ ἡμερήσιος τύπος διελάλησε τὰ πατάτα ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ καὶ ἀκριβολογίᾳ, καὶ καθ' ἐκάστην κρατεῖ ἐνήμερον τοῦ ἐκπληκτοντος δημόσιον παντὸς νέου πειράματος.

Οὐδέποτε ἐπιστημονικὸν ζῆτημα ἔτυχε τόσον διελάλησε καὶ διαδόσεως, οὐδέποτε αἱ στῆλαι τῶν ἡμεροσίων φύλλων πανταχοῦ τῆς γῆς ἐπληρώθησαν τοσαύτης καὶ τοιαύτης ἐπιστημονικῆς ὑλῆς, ἀλλ' οὐδέποτε καὶ ιατρικὴν ἀνακάλυψης ἔσχε τόσον μεγάλην βιολογικὴν σημασίαν.

Δέν θα διατοίψωμεν ἐνταῦθα περὶ τὰς λεπτότητας ταύτας, ἀλλοτρίας τῆς φύσεως τοῦ Ἀττικοῦ Μουσείου. «Ο, τι θέλομεν νὰ τονίσωμεν περατούντες τὴν μικρὰν ταύτην ἐπιστημονικὴν λέσχην, εἰνὲ ἡ μαγάλη βιολογικὴ σημασία τῆς ιατρικῆς ταύτης ἐπαναστάσεως. Ἀρκεῖ νὰ γνωρίζῃ τις σημερινούς διατάξεων τοῦ τόπου τῶν παθολογικῶν καὶ φυματιώσεων καὶ τοῦ μικροσκοπικοῦ δέσμου τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης, τὸν δάκτην λόνον, διὰ τοῦ πολιώνυμοι παθήσεις τοῦ δοτεώδους σκελετοῦ τῶν ἀδένων, τῶν μυνιγγῶν, τῶν ὄφρων καὶ τῶν προσαγόνων χιτώνων, τῶν σπλάχνων εἰσὶν ἀπλούστατα φυματιώδεις καὶ νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ θαυματουργὸς λύμφη τοῦ Κώχ ἐπέρχεται ἵνα δρῇ ὅλας τὰς παθήσεις ταύτας, πνευμονικὰς φυματιώδεις, φυματιώδεις μυνιγγίτιδας, λευκούς δγκούς (tumor albus), τὴν φρικῶδην νόσον τοῦ Πλτ., ἀδενοπαθείας, διστετίτιδας φυματιώδεις, ἔρπτας ἐσθιομένους καὶ δλην τὴν μακρὰν ταύτην σειράν νόσων, καταστρεφουσῶν καὶ διαστρεφουσῶν τὸν ὑμέτερον δργανισμὸν καὶ διαφθειρουσῶν διὰ τῆς κληρονομίας τὴν γενεὰν δλδκληρον—ἀρκεῖ νάναλογισθῆ τις πάντα ταύτα, διὰ νὰ κατανοήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ γεγονότος, τὸ δόπον τοῦ Πλτ., ἀδενοπαθείας, διστετίτιδας φυματιώδεις, ἔρπτας ἐσθιομένους καὶ δλην τὴν μακρὰν ταύτην σειράν νόσων, καταστρεφουσῶν καὶ διαστρεφουσῶν τὸν ὑμέτερον δργανισμὸν καὶ διαφθειρουσῶν διὰ τῆς κληρονομίας τὴν γενεὰν δλδκληρον—ἀρκεῖ νάναλογισθῆ τις πάντα ταύτα, διὰ νὰ κατανοήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ γεγονότος, τὸ δόπον τοῦ Πλτ., ἀδενοπαθείας, διστετίτιδας φυματιώδεις, ἔρπτας ἐσθιομένους καὶ δλην τὴν μακρὰν ταύτην σειράν νόσων, καταστρεφουσῶν καὶ διαστρεφουσῶν τὸν ὑμέτερον δργανισμὸν καὶ διαφθειρουσῶν διὰ τῆς κληρονομίας τὴν γενεὰν δλδκληρον—ἀρκεῖ νάναλογισθῆ τις πάντα ταύτα, διὰ νὰ κατανοήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ γεγονότος, τὸ δόπον τοῦ Πλτ., ἀδενοπαθείας, διστετίτιδας φυματιώδεις, ἔρπτας ἐσθιομένους καὶ δλην τὴν μακρὰν ταύτην σειράν νόσων, καταστρεφουσῶν καὶ διαστρεφουσῶν τὸν ὑμέτερον δργανισμὸν καὶ διαφθειρουσῶν διὰ τῆς κληρονομίας τὴν γενεὰν δλδκληρον—ἀρκεῖ νάναλογισθῆ τις πάντα ταύτα, διὰ νὰ κατανοήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ γεγονότος, τὸ δόπον τοῦ Πλτ., ἀδενοπαθείας, διστετίτιδας φυματιώδεις, ἔρπτας ἐσθιομένους καὶ δλην τὴν μακρὰν ταύτην σειράν νόσων, καταστρεφουσῶν καὶ διαστρεφουσῶν τὸν ὑμέτερον δργανισμὸν καὶ διαφθειρουσῶν διὰ τῆς κληρονομίας τὴν γενεὰν δλδκληρον—ἀρκεῖ νάναλογισθῆ τις πάντα ταύτα, διὰ νὰ κατανοήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ γεγονότος, τὸ δόπον τοῦ Πλτ., ἀδενοπαθείας, διστετίτιδας φυματιώδεις, ἔρπτας ἐσθιομένους καὶ δλην τὴν μακρὰν ταύτην σειράν νόσων, καταστρεφουσῶν καὶ διαστρεφουσῶν τὸν ὑμέτερον δργανισμὸν καὶ διαφθειρουσῶν διὰ τῆς κληρονομίας τὴν γενεὰν δλδκληρον—ἀρκεῖ νάναλογισθῆ τις πάντα ταύτα, διὰ νὰ κατανοήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ γεγονότος, τὸ δόπον τοῦ Πλτ., ἀδενοπαθείας, διστετίτιδας φυματιώδεις, ἔρπτας ἐσθιομένους καὶ δλην τὴν μακρὰν ταύτην σειράν νόσων, καταστρεφουσῶν καὶ διαστρεφουσῶν τὸν ὑμέτερον δργανισμὸν καὶ διαφθειρουσῶν διὰ τῆς κληρονομίας τὴν γενεὰν δλδκληρον—ἀρκεῖ νάναλογισθῆ τις πάντα ταύτα, διὰ νὰ κατανοήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ γεγονότος, τὸ δόπον τοῦ Πλτ., ἀδενοπαθείας, διστετίτιδας φυματιώδεις, ἔρπτας ἐσθιομένους καὶ δλην τὴν μακρὰν ταύτην σειράν νόσων, καταστρεφουσῶν καὶ διαστρεφουσῶν τὸν ὑμέτερον δργανισμὸν καὶ διαφθειρουσῶν διὰ τῆς κληρονομίας τὴν γενεὰν δλδκληρον—ἀρκεῖ νάναλογισθῆ τις πάντα ταύτα, διὰ νὰ κατανοήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ γεγονότος, τὸ δόπον τοῦ Πλτ., ἀδενοπαθείας, διστετίτιδας φυματιώδεις, ἔρπτας ἐσθιομένους καὶ δλην τὴν μακρὰν ταύτην σειράν νόσων, καταστρεφουσῶν καὶ διαστρεφουσῶν τὸν ὑμέτερον δργανισμὸν καὶ διαφθειρουσῶν διὰ τῆς κληρονομίας τὴν γενεὰν δλδκληρον—ἀρκεῖ νάναλογισθῆ τις πάντα ταύτα, διὰ νὰ κατανοήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ γεγονότος, τὸ δόπον τοῦ Πλτ., ἀδενοπαθείας, διστετίτιδας φυματιώδεις, ἔρπτας ἐσθιομένους καὶ δλην τὴν μακρὰν ταύτην σειράν νόσων, καταστρεφουσῶν καὶ διαστρεφουσῶν τὸν ὑμέτερον δργανισμὸν καὶ διαφθειρουσῶν διὰ τῆς κληρονομίας τὴν γενεὰν δλδκληρον—ἀρκεῖ νάναλογισθῆ τις πάντα ταύτα, διὰ νὰ κατανοήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ γεγονότος, τὸ δόπον τοῦ Πλτ., ἀδενοπαθείας, διστετίτιδας φυματιώδεις, ἔρπτας ἐσθιομένους καὶ δλην τὴν μακρὰν ταύτην σειράν νόσων, καταστρεφουσῶν καὶ διαστρεφουσῶν τὸν ὑμέτερον δργανισμὸν καὶ διαφθειρουσῶν διὰ τῆς κληρονομίας τὴν γενεὰν δλδκληρον—ἀρκεῖ νάναλογισθῆ τις πάντα ταύτα, διὰ νὰ κατανοήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ γεγονότος, τὸ δόπον τοῦ Πλτ., ἀδενοπαθείας, διστετίτιδας φυματιώδεις, ἔρπτας ἐσθιομένους καὶ δλην τὴν μακρὰν ταύτην σειράν νόσων, καταστρεφουσῶν καὶ διαστρεφουσῶν τὸν ὑμέτερον δργανισμὸν καὶ διαφθειρουσῶν διὰ τῆς κληρονομίας τὴν γενεὰν δλδκληρον—ἀρκεῖ νάναλογισθῆ τις πάντα ταύτα, διὰ νὰ κατανοήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ γεγονότος, τὸ δόπον τοῦ Πλτ., ἀδενοπαθείας, διστετίτιδας φυματιώδεις, ἔρπτας ἐσθιομένους καὶ δλην τὴν μακρὰν ταύτην σειράν νόσων, καταστρεφουσῶν καὶ διαστρεφουσῶν τὸν ὑμέτερον δργανισμὸν καὶ διαφθειρουσῶν διὰ τῆς κληρονομίας τὴν γενεὰν δλδκληρον—ἀρκεῖ νάναλογισθῆ τις πάντα ταύτα, διὰ νὰ κατανοήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ γεγονότος, τὸ δόπον τοῦ Πλτ., ἀδενοπαθείας, διστετίτιδας φυματιώδεις, ἔρπτας ἐσθιομένους καὶ δλην τὴν μακρὰν ταύτην σειράν νόσων, καταστρεφουσῶν καὶ διαστρεφουσῶν τὸν ὑμέτερον δργανισμὸν καὶ διαφθειρουσῶν διὰ τῆς κληρονομίας τὴν γενεὰν δλδκληρον—ἀρκεῖ νάναλογισθῆ τις πάντα ταύτα, διὰ νὰ κατανοήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ γεγονότος, τὸ δόπον τοῦ Πλτ., ἀδενοπαθείας, διστετίτιδας φυματιώδεις, ἔρπτας ἐσθιομένους καὶ δλην τὴν μακρὰν ταύτην σειράν νόσων, καταστρεφουσῶν καὶ διαστρεφουσῶν τὸν ὑμέτερον δργαν